

leně zablikala a já si dovolila vydechnout úlevou, než jsem zase zaťala zuby.

Vloupat se do domu byla ta snadnější část. Dostat *jeho* do západu slunce do jiné země bylo něco úplně jiného. Rychle jsem zabočila do kuchyně a pak přešla přes obývací do hlavní ložnice.

Když jsem si všimla prázdných lahví od piva válejících se na kuchyňské lince, cukalo ve mně a musela jsem se ze všech sil ovládat, abych je nehodila do koše na tříděný odpad, nevydezinfikovala mramorovou desku a nerozstříkala po celé kuchyni osvěžovač vzduchu.

Soustřed' se. V sázce byla moje profesní i osobní pověst.

Ve vile bylo chladno a ticho, přestože sem okny pronikalo odpolední slunce, a ložnice byla ještě chladnější a tišší.

Možná i proto mě překvapila rychlá reakce spícího obyvatele, když jsem přistoupila k posteli a bez okolků na něj vylila velkou mísu ledové vody.

Silná paže vystřelila vpřed a popadla mě za zápěstí. Prázdná mísa spadla na zem a pokoj se zakymácel, jak mě spáček strhl dolů, převalil se na mě a přišpendlil mě k posteli dřív, než jsem stačila vydechnout.

Xavier Castillo na mě zíral s mrzutým výrazem ve své pohledné tváři.

Jediný syn nejbohatšího muže Kolumbie a můj nejméně spolupracující klient byl zpravidla až příliš nenucený, ale na tom, jak mi tiskl předloktí ke krku a jak mě pod sebou věznilo osmdesát kilo pevných svalů, nebylo nic nenuceného.

Zamračený výraz mu zmizel z tváře, když zlost vystřídalo poznání a špetka zděšení. „Sloane?“

„*To je* moje jméno.“ Zvedla jsem bradu a snažila se nevěnovat pozornost tomu, jak je ve srovnání s vlhkou

matrací pod mými zády teplý. „Kdybys mě teď mohl okamžitě pustit, budu ti vděčná. Ničím si šaty za sedm set dolarů.“

„Mierda.“ Vyhrkl nadávku a povolil stisk na mém krku, abych mohla vstát. „Co tady *hergot* děláš?“

„Svou práci.“ Setřásla jsem ho ze sebe a postavila se. Zdálo se mi to, nebo bylo najednou nepoměrně chladněji než před pěti minutami? „Je dvanáctého. Víš, kde máš být, a tady to není.“ Zlostně jsem na něj zírala a vyzývala ho, ať se začne hádat.

„Myslel jsem, že se sem někdo vloupal. Mohl jsem ti ublížit.“ Jakmile jsme si ujasnili, že jsem ho nepřišla okrást ani unést, jeho zamračený výraz vystřídal důvěrně známý úsměv. Xavier se vrátil zpátky do postele, úplné ztělesnění nonšalance. „Přísně vzato ses sem vážně vloupala, ale jsi moc krásná lupička. Když sis chtěla vlézt ke mně do postele, stačilo říct. Nemusela sis s tím dávat tolik práce.“ Ukázal na mísu na zemi a povytáhl obočí. „Jak ses sem vůbec dostala?“

„Ukradla jsem univerzální klíč. A nezkoušej odvést řeč jinam.“ Po třech letech spolupráce s Xavierem jsem byla na jeho finty zvyklá. „Je jedna hodina odpoledne. Tvoje letadlo na nás čeká na letišti. Pokud do půl hodiny odletíme, stihneme se v Londýně připravit na dnešní galavečer.“

„Bezva plán.“ Xavier natáhl ruce nad hlavu a zívln. „Až na jeden háček – nikam neletím.“

Zarývala jsem si nehty do dlaní, než jsem se uklidnila. *Dýchej. Pamatuj, že vražda klienta se pokládá za neprofesionální chování.*

„Vylezeš z postele,“ řekla jsem hlasem tak ledovým, že by zmrazil i kapky vody na jeho kůži. „Nastoupíš do letadla, na galavečer přijdeš s úsměvem a zůstaneš tam celý večer jako vzorný reprezentant rodiny Cas-